

Hozzatok ragasztót

Ahogy benyitott, rögtön meg is állt az ajtóban, csak a lánya vállát fogta meg, hogy ő se lépjen be. Bentről az öreg hangját hallotta. Valószínűleg a nappaliban ült. Ki nem jött volna.

– Na várjál, Nelli, te vagy az?

Csípős, ecetes szag terjengett. A bejárati ajtó az étkezőnek is tekinthető konyhára nyílt, hátul lehetett bemenni a nappaliba, apja hangja is onnan jött.

– Én vagyok – szölt be.

Nelli végignézett a padlón, nagyjából az ajtótól a szemközti radiátorig minden tele volt fehér cserépdarabokkal, és az egész ázott a vízben.

– Anyád bent van a szobában, nem akar kijönni – folytatta az apja. – Azon hisztizik, hogy már nincs neki sok hátra.

Nelli épp válaszra készült, amikor mellette megszólalt a lánya.

– Mi nincs neki sok hátra?

– Na várjál, Panka is itt van? – kiabált ki az öreg. – Itt vagy, unokám?

Nelli sóhajtott. Lenyúlt a kislány karja alá, alig érezte vékony testét a nagy, pufók kabát alatt, megemelte, és lábujjhegyen lépkedve elvitte a konyha túloldalára, a nappaliba. Csak egy fél pillantást vetett az apjára, aki csak ült ott kanapén, összekulcsolt kézzel, mellette a Zalai Hírlap, orrán a szemüveg, arcán az örök harag vonásai.

Aztán visszafordult, hogy megnézze a konyha maradványait.

– Mi a franc történt itt? – kérdezte Nelli.

Anyja hangját hallotta most, tompán a hálószoza ajtaja mögül.

– *Hozzatok ragasztót!*

Nelli a homlokát ráncolta.

– Hozok egy lapátot – mondta. – Kint van? Legutóbb kint volt.

Senki sem válaszolt.

Negyedóráig tartott, mire összesöpörte a nedves cserépdarabokat, majd várt néhány percet, amíg felszáradt a padló, aztán kihozta a porszívót.

Mire végzett, teljesen leizzadt, a feje megfájdult, úgy érezte, semmi értelme nem volt ma felkelni.

Hallgatta, ahogy Panka valamiről vitatkozik a nagyapjával, valamit a csillagokról, vagy ilyesmi, nem tudott figyelni.

Még kétszer átnézte a konyhát, a küszöböket, a sarkokat, aztán visszament a nappaliba.

Letérdelt Panka elé.

– Idefigyelj, kislányom. Menj be szépen a mamához. Kicsit beszélj vele. Aztán mond meg neki, hogy jöjjön ki.

– Na de...

– Addig anyu és a papa is megbeszélnek a dolgaikat. Jól van?

Panka lesütötte a szemét, de azért bólogatott.

– Jól van.

A kislány elment, Nelli pedig felegyenesedett. Egyenesen az apjára nézett.

– Te meg én. Iszunk egy kávét. Odakint.

Apja reakciója is hasonló volt. Lesütött szem, vonakodó bólogatás.

Nelli lefőzte a kávét. Az étkezőben ültek le, az asztalhoz. Egymással szemben. Mint régen, jutott az eszébe.

– Rágyújtasz? – kérdezte az apja.

– Itt bent? Miért, lehet?

– Nem.

Nelli az asztal közepére pillantott. A hamutartó még mindig ott volt. Biccentett. Elfordította a fejét, kinézett az ablakon. Minden meg volt fagyva.

- Mi ez az ecetszag?
- Anyád el akarta mosni azt a valamit. Ecetes vízzel.
- Jól van. Rágyújtok mégis. Ha nem zavar.
- Anyádat zavarja.

Nelli rágyújtott. Megkínálta az apját, de ő csak a fejét rázta rá.

- Az a helyzet, hogy néha egy kicsit megszédül – magyarázta. – Aztán most meg összetörte azt a tálat. Bevette a fejébe, hogy összeragasztja, mert neki ez fontos. Mondtam neki, hogy hagyja már abba, hiszen összetörte. Aztán egyszer csak befordult, elsírta magát, hát mit tudom én, miért, és elment a szobájába. Még hallottam egy ideig, hogy mondogat valamit. Arról, hogy hamarosan... hiszen tudod.

- Nem mentél utána – mondta Nelli.
- Megy a rosseb.
- Fel sem takarítottál.
- A derekam.

Nelli bölintott. Kifújta a füstöt.

Hallotta, hogy nyílik a szobaajtó. Hátradőlt, elnézett a nappali felé, de csak Panka volt az.

A kislány odalépett az asztalhoz, megmarkolta a szélét.

- Na, mi az? – kérdezte Nelli.
- Nem tudom. Olyan furcsa a mama.
- Hogy érted, hogy furcsa?

Panka elgondolkodott.

- Anya? Mit jelent az, hogy *malaccal teljes*?

Nelli a halántékát nyomogatta.

- Csak... próbáld meg kihívni, vagy legalább egy kicsit beszéljess még velem. Jó? A kedvemért.

Panka színpadiasan sóhajtott, majd visszatípett a szobába.

- Hát látod, ez van, ez minden nap – morgott Nelli apja. – Tudod mit szokott csinálni? Nem is akarod tudni. Meg imádkozik. Hangosan.

- És ezzel most mit csináljak?
- Hát...
- Nem küldjük el. Ezt már megbeszéltük. Vállaljad.

Apja összeszorította a száját, hevesen bólogatott.

- Na hát jól van, Nellikém, de azt is értsd meg, hogy már én sem vagyok éppen túl jó passzban. Amióta volt a műtét... fogd meg az arcomat.

- Dehogyan fogom.

Apja összekulcsolta a kezét. Malmozni kezdett.

- Na és a Panka? – kérdezte. – Tetszik neki az iskola?
- Egész eddig megkérdezhetted volna tőle. – Nelli elnyomta a cigit – Szerinted kijön még ma onnan, vagy nekem kell bemennem érte?
- Amúgy meg miért jöttél?

- Mi?

- Hát eredetileg. Miért jöttél? Nem azért jöttél, hogy feltakaríts, nem tudhattad.

- Nem tudhattam. Gondoltam, benézek, jól vagytok-e, vagy kell-e valami a boltból. Megyünk be a városba. Hiszen útba estek.

- Nem kell kaffogni.
- Na jól van, én bemegyek. Ez már nevetséges.

Szeme sarkából látta, hogy apja felemeli a kezét, talán azért, hogy tiltakozzon, de mindegy is.

Benyitott a hálószobába. Először a lányára pillantott.

- Panka, vedd vissza a kabátodat, megyünk.

A kislány örömmel szaladt ki onnan.

Nelli megtorpant egy pillanatra az ajtóban. Nézte az anyját. Ott ült az ágyon. Kiöltözve. Élénkpiros blézerben. Csak meredt maga elé, mintha maga az apokalipszis jött volna el.

- Kell valami?
- Te vagy az, Kornélia?
- Megyek a boltba, kell nektek valami, vagy sem?

Az öregasszony lassan felállt, odament a szekrényhez. Apró, lila bukszát vett elő. Abból pedig egy gyűrött ötszázast.

Ezután odasétált Nellihez, egészen közel, és az arcához emelte a pénzt.

- Hozzatok ragasztót.

Kevés hiányzott, hogy Nelli elkezdjen visszabeszélni, hogy amit már összetört, azt az életben nem fogja összerakni újra, hiszen már kint van az egész a kukában, de aztán rájött, hogy nem tud ezzel kapcsolatban sehogy sem úgy fogalmazni, hogy az anyja ezt ne értelmezze félre, és ne vegye magára.

Elvette a bankjegyet. Nézte révetegen Rákóczi összegyűrt arcát, és valahogy azt is sikerült észrevennie, hogy a pénz sarka úgy másfél centire be van szakadva.

- Hozunk ragasztót – mondta aztán.

Fordult, hogy lelépjen, de az anyja megint megszólalt

- Kornélia.
- Igen?
- Cigaretaszag van.

Nelli visszanézett, tanulmányozta anyja arcán a rémületes ráncokat, a szürke, üres tekintetet.

- Én nem érzek semmit – mondta.

Később, amikor Nelli már a kocsiban ült a lányával, és elhagyták a falu határát, belenézett a visszapillantóba. Megnézte, hogy Panka rendesen be van-e kötve, de leginkább a lánya arcát figyelte.

- Mit mondott neked a mama? – kérdezte tőle.

Panka előrenézett.

- Ja! Elmondtam neki, hogy kellett vennünk színes papírt az iskolába. Meg hogy az olló nem fogott.
- De a mama mit mondott neked?
- Ja! Hát azt nem értettem. – Panka felnevetett. – Amit először beszélt. Ilyen hülyeségeket.

Nelli megigazgatta a visszapillantó tükroét.

- És még miről beszélgettetek? – kérdezte.

Rövid csend támadt.

- Hát... megkérdezte, mi van az apuval.
- Értem. Szóval még érdeklí?

Panka a vállát vonogatta, nézett ki az ablakon.

- Anya?
- Igen?
- Mit jelent az, hogy lumpen?

Nelli megszorította a kormányt. Figyelte a fagyott utat, a világosszürke tájat.

A következő elágazásnál elfelejtett indexelni.